

Panium - Numărul Șapte

Daniel 11 dezvăluit: linii profetice din 1989 până la Legea duminicală

Jeff Pippenger

2025-03-15

Lucrăm la aducerea laolaltă a tuturor liniilor din Daniel 11, în legătură cu istoria ascunsă a versetului 40, care reprezintă perioada de la 1989 până la legea duminicală în Statele Unite. Chemarea noastră, ca studenți ai profeției, este să împărțim drept cuvântul adevărului.

Silește-te să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca unul încercat, un lucrător care nu are de ce să se rușineze, împărțind drept cuvântul adevărului. 2 Timotei 2:15.

Capitolul unsprezece din Cartea lui Daniel poate fi împărțit în zece linii profetice. Versetele 1 până la 4 reprezintă o linie profetică. Versetele 5 până la 9 reprezintă a doua linie. Versetul 10 reprezintă a treia linie. Versetele 11 și 12 reprezintă a patra linie. A cincea linie este alcătuită din versetele 13 până la 15. A șasea linie este alcătuită din versetele 16 până la 22. A șaptea linie este alcătuită din versetele 23 și 24. A opta linie este alcătuită din versetele 24 până la 31. A noua linie este alcătuită din versetele 31 până la 40, iar a zecea și ultima linie este alcătuită din versetele 40 până la 45. Aceste zece linii trebuie aduse laolaltă, linie după linie.

Pe cine va el învăța cunoștința? Și pe cine va el face să înțeleagă învățătura? Pe cei înțărcați de la lapte și desprinși de la sân.

Căci trebuie să fie poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; puțin aici și puțin acolo:

Căci prin buze bâlbâitoare și printr-o altă limbă va vorbi acestui popor. Cărora le-a zis: Aceasta este odihna prin care puteți da odihnă celui ostenit; și aceasta este învierea; totuși ei n-au voit să asculte.

Dar Cuvântul Domnului le-a fost: poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând după rând, rând după rând; puțin aici, puțin acolo; pentru ca ei să meargă, să cadă pe spate, să fie zdrobiți, să fie prinși în cursă și luați. Isaia 28:9-13.

Cele zece linii profetice sunt, desigur, interconectate, dar în cadrul fiecăreia poate fi recunoscută o temă specifică. Deși fiecare linie are o temă principală, liniile poartă mai mult decât o singură mărturie. Intenționez să identific fiecare dintre temele celor zece linii.

Prima linie

Și eu, în anul întâi al lui Darius Medul, chiar eu, am stat ca să-l întăresc și să-l sprijin. Iar acum îți voi arăta adevărul. Iată, se vor ridica încă trei împărați în Persia; iar al patrulea va fi cu mult mai bogat decât toți: și, prin tăria bogățiilor sale, îi va stârni pe toți împotriva împărăției Greciei. Și se va ridica un împărat puternic, care va domni cu mare stăpânire și va face după voia sa. Iar când se va ridica, împărăția lui va fi sfărâmată și va fi împărțită spre cele patru

vânturi ale cerului; și nu va reveni urmașilor lui, nici după întinderea stăpânirii cu care a domnit; căci împărăția lui va fi dezrădăcinată și va fi pentru alții, în afară de aceia. Daniel 11:1-4.

Anul dintâi al lui Dariu marchează sfârșitul celor șaptezeci de ani, identificând astfel un timp profetic al sfârșitului. La versetul trei, Alexandru cel Mare își întemeiază împărăția sa mondială, iar la versetul patru împărăția lui urma să fie dezrădăcinată și împărțită către cele patru vânturi. Folosirea lui Dariu drept timp al sfârșitului în 1989 ne permite să numărăm împărății reprezentate în versetul doi. Când Gabriel afirmă în versetul unu, "Și în anul dintâi al lui Dariu", el reia ceea ce i-a făcut cunoscut lui Daniel la începutul viziunii, începută în capitolul zece.

În al treilea an al lui Cirus, împăratul Persiei, i s-a descoperit lui Daniel, căruia i se pusese numele Belteșatar, un cuvânt; iar cuvântul era adevărat, dar vremea hotărâtă era lungă; și el a înțeles cuvântul și a avut înțelegere asupra vedeniei. Daniel 10:1.

Piatra de hotar care reprezintă un „timp al sfârșitului” conține două simboluri. „Timpul sfârșitului” pentru linia profetică a lui Moise a fost nașterea lui Aaron, urmată, trei ani mai târziu, de nașterea lui Moise. Aaron și Moise sunt simbolul dublu al „timpului sfârșitului” în istoria lor și tipifică nașterea lui Ioan Botezătorul, iar șase luni mai târziu pe cea a lui Isus. „Timpul sfârșitului” în 1798 a marcat arestarea papei de la Roma, care ulterior a murit în captivitate în 1799. De la „anul întâi al lui Dariu Medul” până la „anul al treilea al lui Cirus, regele Persiei”; Dariu și Cirus reprezintă „timpul sfârșitului” în 1989, căci toți profeții vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre zilele în care au trăit.

Acum, toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde; iar ele au fost scrise spre avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. 1 Corinteni 10:11

Dariu și Cir îi reprezintă pe Ronald Reagan și pe George Bush senior în 1989. Amândoi au fost președinți în acel an. Versetul întâi din capitolul unsprezece așază vedenia în anul al treilea al lui Cir, ceea ce ar reprezenta pe George Bush senior, care i-a urmat lui Reagan, așa cum Cir i-a urmat lui Dariu. Versetul doi afirmă că încă trei regi se vor ridica, iar al patrulea este cu mult mai bogat decât toți ceilalți. Ultima „vreme a sfârșitului” din capitolul unsprezece începe în 1989 și indică faptul că, după George Bush senior, încă trei regi se vor ridica, identificând astfel pe cei trei președinți care i-au urmat lui Bush senior. Acei trei regi au fost Bill Clinton, George Bush junior, Barak Obama, iar apoi cel mai bogat președinte, Donald Trump, avea să-i stârnească „prin tăria lui” și „prin bogățiile lui” pe toți împotriva împărăției Greciei.

Versetul trei îl introduce apoi pe Alexandru cel Mare și, prin urmare, îl tipifică pe ultimul conducător al Națiunilor Unite, care se unește cu papalitatea în zilele de pe urmă, dar care, asemenea papalității, își găsește sfârșitul. Națiunile Unite constituie a șaptea împărăție, reprezentată prin zece regi în Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, iar confederația celor zece regi se învoiește să dea împărăția lor a șaptea fiarei papale pentru un ceas simbolic.

Iar cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care încă n-au primit împărăție; dar vor primi putere ca împărați, pentru un ceas, împreună cu Fiara. Aceștia au un singur gând și își vor da puterea și tăria Fiarei. Aceștia vor duce război împotriva Mielului, iar Mielul îi va

birui: căci El este Domn al domnilor și Împărat al împăraților; și cei care sunt cu El sunt chemați, aleși și credincioși. Apocalipsa 17:12-14.

Acei zece regi sunt reprezentați de versetele trei și patru și, de asemenea, de istoria ascensiunii și căderii lui Alexandru cel Mare, care a împlinit versetele în secolul al IV-lea. Grecia este a treia împărăție din profetia biblică și este un simbol al balaurului, o treime din tripla unire a balaurului, fiarei și profetului mincinos. Pe cruce, inscripția „Împăratul iudeilor” a fost scrisă în ebraică, latină și greacă; reprezentând pe iudei, pe romani și restul mulțimilor dintre celelalte neamuri care aveau să fie la Ierusalim la Paște. Grecii reprezintă balaurul, romanii reprezintă fiara, iar iudeii au fost profetul mincinos.

Primele patru versete ale capitolului unsprezece identifică sfârșitul puterii pământești a balaurului, care săvârșește curvie cu puterea papală, pe măsură ce se încheie timpul de probă al omenirii. Versetele trei și patru identifică ridicarea și căderea finală a ultimei manifestări a unei puteri pământești a balaurului. Aceste versete se suprapun peste ultimele șase versete, care identifică sfârșitul fiarei ce săvârșește curvie cu împărații pământului. Începutul și sfârșitul capitolului unsprezece identifică istoria în care vrăjmașii lui Dumnezeu ajung la sfârșitul lor, și nu este nimeni care să-i ajute. Primele patru versete, aliniat cu ultimele șase, poartă astfel simbolismul Celor Zece Porunci, cu o tablă a primelor patru porunci și o tablă a ultimelor șase porunci, simbolizând totodată o testare prin numărul zece.

Primele patru versete reprezintă un început care ilustrează sfârșitul, fixând totodată începutul mesajului la «timpul sfârșitului», în 1989. Versetele reprezintă perioada de la 1989 până la închiderea timpului de probă al omenirii, rezumând astfel mesajul ultimelor șase versete, care reprezintă sporirea cunoștinței desigilate în 1989 și care identifică evenimentele legate de închiderea timpului de probă.

Versetele oferă ancora profetică pentru a recunoaște că, începând din 1989, vor fi în total opt președinți, iar al optulea este dintre cei șapte președinți anteriori, legând astfel pasajul de enigma celui de-al optulea, care este dintre cei șapte, enigmă ce constituie o caracteristică profetică, un adevăr prezent în zilele din urmă.

Tema care se poate înțelege din versete este nimicirea finală a puterii balaurului, care săvârșește desfrânare cu desfrânata Tirului. Desfrânata săvârșește desfrânare cu toți împărații pământului, dar, după cum Franța veche a devenit întâiul-născut al Bisericii Catolice când Clovis și-a închinat tronul papalității în 496, tot astfel fiara de pe pământ a Statelor Unite va fi cea care, înaintea celorlalți împărați, va săvârși desfrânare cu desfrânata, în cadrul legii duminicale. Așa cum, în cele șase versete finale, primele patru versete identifică și accentuează toate cele trei puteri care conduc lumea la Armagedon, tema din primele patru versete este însă puterea balaurului, reprezentată de Grecia și de Alexandru cel Mare.

Reagan a inițiat succesiunea de opt președinți, care a dus acum la ultimul dintre aceștia. Al optulea președinte va ridica chipul fiarei și va impune o lege duminicală în Statele Unite, în același timp intermediind un acord care îl va face conducătorul Organizației Națiunilor Unite, care, chiar în acel moment, va intra într-o relație biserică-stat la nivel mondial, sub pretextul soluționării războiului

tot mai intens al islamului radical.

Tranziția Statelor Unite, care este fiara pământului din capitolul treisprezece al Apocalipsei, de la a fi al șaselea regat al profeției biblice la capul celui de-al șaptelea regat al profeției biblice, în timp ce consumă relația nelegiuită cu cel de-al optulea regat al profeției biblice, este ilustrată începând cu versetul întâi, care identifică anul 1989, prin președinții care duc la legea duminicală în Statele Unite, și îndată apoi identifică ridicarea regelui cel puternic. Acel rege puternic este Trump, preluând controlul asupra Organizației Națiunilor Unite, pe care el o dezmembrează acum, în anticiparea pretențiilor sale.

A doua linie

Versetele cinci până la nouă reprezintă prima mențiune și ilustrarea, punct cu punct, a bătăliei dintre împărații de la miazănoapte și de la miazăzi, pe care întregul capitol o utilizează drept fundal profetic principal. Versetul cinci enunță tema pasajului.

Și împăratul de la miazăzi va fi puternic, precum și unul dintre căpeteniile lui; iar acela va fi mai puternic decât el și va avea stăpânire; stăpânirea lui va fi o mare stăpânire. Daniel 11:5.

Ptolemeu I Soter și Seleuc I Nicator sunt reprezentați în verset. Fiecare dintre ei a fost o pătrime dintre „Diadohi” (însemnând „succesor”) ai împărăției lui Alexandru. Seleuc este primul „împărat de la miazănoapte” în capitolul unsprezece și, în acord cu Roma păgână, Roma papală și Roma modernă — Seleuc a fost stabilit drept „împăratul profetic de la miazănoapte” numai după trei victorii principale sau evenimente pivotale: recucerirea Babilonului în 312 î.Hr., Bătălia de la Ipsus în 301 î.Hr. și Bătălia de la Corupedium în 281 î.Hr. Aceste evenimente i-au înfrânt principalii rivali, i-au extins imperiul și i-au consolidat dominația în regiune.

A doua linie începe prin identificarea regilor de la miazănoapte și de la miazăzi, în distincție față de oricare dintre ceilalți succesori (Diadohii) ai împărăției lui Alexandru, cea împărțită. Se stabilește mai întâi că regele de la miazănoapte primește putere numai după trei cuceriri. Apoi, în istoria luptei pentru stăpânire care s-a desfășurat după moartea lui Alexandru, în versetele 6-9, este identificată o perioadă care se încheie cu răsturnarea regelui de la miazănoapte de către regele de la miazăzi. Aceasta este prima dintre cele trei dăți din capitolul unsprezece când regele de la miazăzi îl biruie pe regele de la miazănoapte. Acestea oferă trei mărturii interne în cadrul capitolului, care stabilesc în mod clar reperele istoriei ce conduc la înfrângerea unui rege de la miazănoapte de către un rege de la miazăzi.

Și împăratul de la miazăzi va fi puternic, și unul dintre căpeteniile lui; și acela va fi mai puternic decât el și va stăpâni; iar stăpânirea lui va fi o mare stăpânire. Și la sfârșitul anilor ei se vor uni; căci fiica împăratului de la miazăzi va veni la împăratul de la miazănoapte ca să facă o înțelegere; dar ea nu va păstra tăria brațului; nici el nu va rămâne în picioare, nici brațul lui; ci ea va fi dată, împreună cu cei ce au adus-o, și cu cel ce a zămislit-o, și cu cel ce a întărit-o în vremurile acestea. Dar dintr-o odraslă a rădăcinilor ei se va ridica unul în locul lui, care va veni cu o oaste, va intra în cetățuia împăratului de la miazănoapte, va lucra împotriva lor și va birui; și va duce în robie în Egipt pe dumnezeii lor, împreună cu căpeteniile lor și cu

vasele lor de preț din argint și din aur; și el va dăinui mai mulți ani decât împăratul de la miazănoapte. Așa că împăratul de la miazăzi va veni în împărăția lui și se va întoarce în țara sa. Daniel 11:5-9.

Împlinirea istorică a versetelor oferă tiparul pentru împlinirea profetică a celor o mie două sute șazeci de ani de domnie papală, identificați în versetele treizeci și unu până la patruzeci, precum și tiparul profetic pentru împlinirea versetului unsprezece, care a fost împlinit întâia dată în 217 î.Hr., la Bătălia de la Rafia. Acei trei martori identifică trăsăturile Războiului din Ucraina, în care Putin, regele final al sudului, va prevala asupra armatei prin interpuși a regelui papal al nordului.

Tema celei de-a doua linii a istoriei profetice este modul în care papalității i se dă rana de moarte în 1798, după cum este reprezentat în versetele de la cinci la nouă și în bătălia de la Rafia din versetul unsprezece. Împăratul de la miazăzi, care este Egiptul, este puterea balaurului.

Fiule al omului, îndreaptă-ți fața împotriva lui Faraon, regele Egiptului, și procește împotriva lui și împotriva întregului Egipt: Vorbește și zi: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, sunt împotriva ta, Faraon, regele Egiptului, balaurul cel mare care zace în mijlocul râurilor sale, care a zis: Râul meu este al meu și mi l-am făcut eu însumi. Iezechiel 29:2, 3.

Cele trei ilustrații din capitolul unsprezece, în care împăratul de la miazăzi îl biruie pe împăratul de la miazănoapte, converg pentru a identifica căderea finală a împăratului de la miazănoapte în versetul patruzeci și cinci.

Și își va așeza corturile palatului său între mări, pe muntele cel slăvit și sfânt; însă își va ajunge sfârșitul și nimeni nu-i va veni în ajutor. Daniel 11:45.

Există trei linii în capitolul al unsprezecelea care ilustrează un împărat de la miazăzi înfrângându-l pe un împărat de la miazănoapte, dar când împăratul de la miazănoapte ajunge la sfârșitul lui și nimeni nu-i vine în ajutor, lucrul nu este atât de evident. Însă Cartea Apocalipsei identifică faptul că puterea balaurului este cea care o doboară, mâncându-i carnea și arzând-o cu foc. Odată ce puterea balaurului este recunoscută din Cartea Apocalipsei, putem vedea împărății, care sunt de asemenea balaurul și, de asemenea, împăratul de la miazăzi, care urmează să-l doboare pe împăratul de la miazănoapte în versetul patruzeci și cinci. Trei martori direcți în capitol care dau mărturie, toți, despre împlinirea lor desăvârșită, așa cum este reprezentată prin legătura dintre cărțile lui Daniel și Apocalipsa.

Împăratul papal modern de la miazănoapte își găsește sfârșitul, fără ca cineva să-i vină în ajutor, în versetul patruzeci și cinci, iar cartea Apocalipsei identifică modul în care puterea papală își găsește sfârșitul de mâna puterii balaurului.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut pe fiară, acelea o vor urî pe desfrânată, o vor pustii și o vor lăsa goală, îi vor mânca carnea și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu a pus în inimile lor să împlinescă voia Lui, să se învoiască și să dea fiarei împărăția lor, până când se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu. Apocalipsa 17:16, 17.

Cei zece regi îl ard cu foc pe împăratul papal de la miazănoapte și mănâncă carnea ei. Regii din zilele de urmă sunt puterea balaurului.

Regii, conducătorii și guvernatorii și-au pus asupra lor stigmatul antihristului și sunt reprezentați drept balaurul care merge să poarte război împotriva sfinților — a celor care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus. În vrăjmășia lor împotriva poporului lui Dumnezeu, se arată, de asemenea, vinovați de alegerea lui Baraba în locul lui Hristos. Testimonies to Ministers, 38.

Cei zece regi sunt puterea balaurului, care este de asemenea reprezentată de împărăția Greciei și de Alexandru. Acei regi sunt regi ai miazăzii, căci sunt reprezentați de Faraon, împăratul Egiptului. Îi vor mânca carnea, căci sunt și „câinii” profetici pe care Psalmistul îi numește „adunarea celor răi”.

Căci m-au înconjurat câinii; ceata celor nelegiuți m-a împresurat; mi-au străpuns mâinile și picioarele. Îmi pot număra toate oasele; ei mă privesc și mă pironesc cu privirea. Își împart hainele mele între ei și pe veșmântul meu aruncă sorți. Psalmii 22:16-18.

Papalitatea este împăratul de la miazănoapte în versetul patruzeci și cinci, iar papalitatea este reprezentată de Izabela în biserica din Tiatura.

Dar am împotriva ta câteva lucruri, pentru că o îngădui pe femeia aceea, Iezabela, care se numește pe sine profetesă, să învețe și să-i amăgească pe robii Mei să săvârșească desfrâu și să mănânce din cele jertfite idolilor. Și i-am dat vreme să se pocăiască de desfrânarea ei, dar nu s-a pocăit. Iată, o voi arunca într-un pat, iar pe cei ce preacurvesc cu ea, în mare strâmtorare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Apocalipsa 2:20-22.

Judecata asupra Izabelei se împlinește când este mâncată de câini.

Și despre Izabela a grăit, de asemenea, Domnul, zicând: Câinii o vor mânca pe Izabela lângă zidul Izreelului. 1 Împărați 21:23.

Câinii sunt Roma păgână, puterea balaurului, căci Roma păgână a fost cea care L-a răstignit pe Hristos.

În suferințele lui Hristos pe cruce s-a împlinit profeția. Cu secole înainte de răstignire, Mântuitorul prevestise felul în care avea să fie tratat. El a zis: «M-au înconjurat câinii; adunarea celor răi M-a împresurat; Mi-au străpuns mâinile și picioarele. Pot să-Mi număr toate oasele; ei privesc și se uită țintă la Mine. Își împart veșmintele Mele între ei și trag la sorți pentru haina Mea.» Psalmul 22:16-18. Profeția privitoare la veșmintele Sale a fost împlinită fără sfat sau intervenție din partea prietenilor ori a vrăjmașilor Celui Răstignit. Soldaților care Îl așezaseră pe cruce li s-au dat veșmintele Sale. Hristos a auzit cearta bărbaților pe când își împărțeau între ei veșmintele Lui. Cămașa Lui era țesută pe de-a întregul, fără cusătură, și au zis: «Să n-o sfâșiem, ci să tragem la sorți pentru ea, a cui să fie.» Dorința veacurilor, 746.

Cei zece împărați, care sunt câinii, care sunt adunarea celor răi, care sunt Grecia și Egiptul, vor arde de asemenea cu foc pe desfrânata.

Iar fiica oricărui preot, dacă se pângărește dedându-se la curvie, își pângărește tatăl: va fi arsă cu foc. Levitic 21:9.

Cei zece regi ard cu foc pe desfrânata, căci ea se pretinde a fi sacerdotă, dar este o desfrânată.

Și se va întâmpla în ziua aceea că Tirul va fi uitat șaptezeci de ani, după zilele unui împărat; după sfârșitul celor șaptezeci de ani, Tirul va cânta ca o curvă. Ia o harpă, umblă prin cetate, tu, curvă care ai fost uitată; fă o melodie dulce, cântă multe cântări, ca să-ți aduci aminte de tine. Și se va întâmpla, după sfârșitul celor șaptezeci de ani, că Domnul va cerceta Tirul, și ea se va întoarce la plata ei și va preacurvi cu toate împărățiile lumii de pe fața pământului. Isaia 23:15–17.

În versetele cinci până la nouă și în versetele treizeci și unu până la patruzeci, găsim mărturie a faptului că papalitatea ajunge la sfârșit prin mâna puterii balaurului. Acest principiu se împlinește, de asemenea, în prezent în Războiul din Ucraina. Acești trei martori ne informează că, atunci când împăratul de la miazănoapte își va găsi sfârșitul, fără nimeni care să-i vină în ajutor, în versetul patruzeci și cinci, balaurul îi va mânca carnea și o va arde cu foc. Pe mărturia a trei martori, motivația acțiunii balaurului va include un tratat încălcat.

În versetele cinci–nouă, Al Doilea Război Sirian s-a încheiat printr-un tratat în 253 î.Hr. Războiul începuse în 260 î.Hr., iar la șapte ani de la declanșarea celui de-al Doilea Război Sirian s-a încheiat un tratat de pace prin faptul că regele sudului i-a dat o fiică regelui nordului, astfel încât acesta să se poată căsători cu fiica regelui sudului și să aducă pacea prin alianța matrimonială. La șapte ani după căsătorie, în 246 î.Hr., regele nordului a repudiat mireasa din sud și și-a reluat soția dintâi, pe care o îndepărtase când se căsătorise cu prințesa egipteană. Motivația regelui sudului de a invadea regatul nordului și de a-l captura pe regele nordului a fost încălcarea tratatului.

Tratatul încălcat prefigura Tratatul de la Tolentino, încălcat în 1797, care i-a oferit lui Napoleon motivația de a-l lua captiv pe papă în 1798, așa cum Ptolemeu făcuse cu Seleuc în 246 î.Hr. Când Ptolemeu al III-lea s-a întors în Egipt după victoria sa asupra imperiului seleucid din nord, condus de Seleuc al II-lea, a adus înapoi în Egipt atât de multe comori, încât egiptenii i-au conferit lui Ptolemeu al III-lea titlul de „Euergetes” (însemnând Binefăcător) pentru restituirea „zeilor lor captivi” după mulți ani.

Dar un vlăstar din rădăcinile ei se va ridica în locul lui; va veni cu o oștire, va intra în cetățuia împăratului de la miazănoapte, va lucra împotriva lor și va birui. Va duce, de asemenea, în Egipt, ca robi, pe dumnezeii lor, împreună cu căpeteniile lor și cu vasele lor de preț din argint și din aur; și el va dăinui mai mulți ani decât împăratul de la miazănoapte. Daniel 11:7, 8.

Când Napoleon l-a luat captiv pe papă în 1798, a jefuit comorile Vaticanului și le-a dus înapoi în Franța, așa cum a fost prefigurat de Ptolemeu al III-lea, care a luat comori și, de asemenea, pe Seleucos al II-lea înapoi în Egipt, unde Seleucos al II-lea a murit căzând de pe un cal. Aceasta prefigura înlăturarea, de către Napoleon, a papalității de pe fiară în 1798 și moartea papei în 1799. Papalitatea din Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, este femeia care călărește fiara, iar înfrângerea lui Seleucos, captivitatea lui și moartea lui ulterioară prin cădere de pe un cal prefigurează înlăturarea, de către Napoleon, a autorității civile a papalității (reprezentată ca o fiară în Apocalipsa șaptesprezece).

Și m-a dus, în duh, în pustie; și am văzut o femeie șezând pe o fiară stacojie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. ... Și îngerul mi-a zis: De ce te-ai mirat? Îți voi spune

taina femeii și a fiarei care o poartă, care are cele șapte capete și cele zece coarne. ... Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care împărățește peste împărății pământului.
Apocalipsa 17:3, 7, 18.

Versetele cinci până la nouă introduc războiul dintre împăratul de la miazănoapte și cel de la miazăzi în capitolul unsprezece. Versetul cinci oferă punctul de ancorare pentru identificarea Romei drept împăratul de la miazănoapte, întrucât arată că împăratul de la miazănoapte avea să cucerească trei arii geografice înainte de a domni în mod suprem. Versetele oferă structura profetică ce stabilește o perioadă în care împăratul de la miazănoapte domnește, dar ajunge la sfârșitul său. Aceasta este însăși premisa și promisiunea capitolului unsprezece. Tema liniei este rana de moarte a împăratului papal de la miazănoapte sau, așa cum afirmă versetul patruzeci și cinci, „el ajunge la sfârșitul său, și nimeni nu-i vine în ajutor.” Acest adevăr este adevăr prezent în zilele din urmă.

Vom continua în articolul următor.